

på en isolering af tosprogede førskolebørn, kan vi ikke støtte.

Lad mig vende mig mod det, vi ser som det positive i lovforslaget. Samvær og leg mellem børn med forskellige modersmål er en god måde at lære sprog på. Det giver en gensidig påvirkning, og daginstitutionerne er et godt middel til at integrere småfolket, både når det gælder sprog og bredere set med hensyn til normer og motoriske færdigheder. Der kan være situationer, hvor børnehavernes normering ikke rækker til, at der mere målrettet arbejdes med den sproglige kompetence hos det enkelte barn, og derfor er det selvfølgelig positivt, at lovforslaget lægger op til etablering af særlig støtte til de tosprogede børnehavebørn. Så langt så godt.

Men så kommer det andet element i lovforslaget, som vi må vende os mod, nemlig ideen om 15 timers førbørnehaveklasse som en model, der kan give børn med et andet modersmål end dansk de danskundskaber, der skal bruges i folkeskolen. Enhedslisten er stadig imod denne model, og derfor kan vi heller ikke støtte, at kommunerne nu får pligt til at tilbyde den. Derfor er det også et problem, at der i bemærkningerne lægges op til, at tilbudene fortsat skal gives på en folkeskole. Vi har svært ved at se, hvordan 3-årige børn skal finde sig til rette på en skole, der er indrettet til langt større børn.

Nogle steder i landet vil der muligvis ikke engang blive tale om et tilbud til forældre og børn, men om en form for tvang til at deltage under trussel om, at børnene ellers ikke kan komme i den lokale skole. Forældrene kan få at vide, at hvis de ikke melder børnene til førskoletilbudet og møder punktligt frem, vil barnet blive henvist til en modtagelsesklasse, der er placeret langt fra hjemmet, når barnet når den skolepligtige alder, og det anser vi mildt sagt for uheldigt.

Sammenfattende må vi sige, at i og med at der er et negativt element i lovforslaget, har vi svært ved at støtte det, og vi bliver på den baggrund faktisk nødt til at sige nej.

Når jeg vender mig til lovforslag nr. L 66, står vi også i en lidt mærkelig situation, fordi vi også her står over for både et positivt princip og et negativt princip, og lad mig først omtale det positive. Stort set alle er jo glade for den kvalitetsforbedring, forslaget lægger op til: højere timetal, opstilling af klare mål for undervisningen, introduktion af flere fag på sprogskolerne,

midler til udviklingsarbejde og opkvalificering af lærerkrafterne. Alt dette er godt nok.

Til gengæld er vi imod den del af lovforslaget, som også har været til debat i dag, nemlig at overføre ansvaret for danskundervisningen af voksne udlændinge fra amterne til kommunerne. Det er os en gåde, at man er på vej til at smadre et velfungerende system. Denne opgave blev i 1986 flyttet den modsatte vej, og argumenterne for at flytte opgaven tilbage igen er ikke på nogen måde overbevisende. Opgavefordelingen mellem stat, amt og kommune skal afgøres af, hvilken regional størrelse, der bedst løser en bestemt opgave, hverken mere eller mindre.

Vores pointe er, at diskussionen om amterne ikke bare er en organisatorisk diskussion. Det handler dybest set om en ordentlig undervisning i dansk for udlændinge, og det kræver, at der er et tilpas stort elevgrundlag, så der kan laves ensartede hold. Et stort elevgrundlag indebærer, at folk fra vidt forskellige steder, uanset om de kommer fra USA eller Canada eller er flygtninge, kan samles på præcis det hold, som passer til deres niveau. Hvis der på samme hold skal undervises elever med vidt forskellig skolebaggrund, er fiaskoen sikker.

Igen må vi påpege, at kommunernes høringsvar peger i retning af, at man vil nedbryde den struktur, vi har for øjeblikket. Den nuværende struktur betyder, at der kan samles kursister fra et stort geografisk område uden skelen til kommunegrænserne. Ikke alle kursister kan få et ordentligt tilbud på den nærmeste skole, men i dag henvises der på tværs i et helt amt, og kursisterne er ikke bundet til én skole.

Den nuværende struktur indebærer også, at skolerne har en størrelse, der giver et godt og stabilt pædagogisk miljø, og at udlændinge, der ønsker at lære dansk, kan tilmelde sig på den skole, de ønsker, uden at andre offentlige myndigheder bliver blandet ind i det. Men hvordan vil det blive, hvis vi får den kommunalisering, man lægger op til? Det er jo åbenbart kodeordet i øjeblikket.

Høringssvaret fra Kommunernes Landsforening, som jeg nævnte før, punkterer ministerens fromme ønske om at undgå, at der etableres flere små sprogskoler. Kommunernes Landsforening erklærer frisk og frejdigt, at de naturligvis har tænkt sig at lave det antal skoler, der passer dem. Med den nye lovgivning forsvinder kursisters valgfrihed – det risikerer vi i hvert fald – og den uddannelsessøgende er i kommu-